

Værdistigningsskat, Skatter, der ere fremgaaede af to forskellige Organer eller Vurderingsautoriteter, den ene af en særlig Kommission efter dette Lovforslag og den anden af Skattelovens Vurderingskommissioner, Autoriteter, som endda efter al Sandsynlighed ville komme til forskellige Resultater med Hensyn til Værdien. Det kan dog ikke godt gaa an, at der er to forskellige Vurderinger, og det kan heller ikke godt gaa an at lade være at tage Hensyn til, at vedkommende allerede nu betaler Kommunal- og Statsejendomsskyldskat til et ikke ringe Procentbeløb af det, man nu forlanger særlig beskattet med 50 pCt. af de overskydende Værdier af, hvad der er sat som skattefri Grænse. Det forekommer mig, at man ikke vil kunne behandle denne Sag uden at tage Hensyn til Ejendomsskylden, og jeg kan ikke se rettere, end at det vil være naturligt at sætte denne Grundværdistigningsskat i *Forbindelse med* Ejendomsskylden, lade Vurderingen ske ved de samme Organer, og, hvis det kun skal være *Grunden*, da at faa et Tillæg føjet til Ejendomsskyldloven, som gaar ud paa, at ved Vurdering til Ejendomsskyld skal *Grunden* holdes for sig selv, for saa vidt det er Meningen, at Værdistigningsskatten udelukkende skal angaa *Grunden*.

Der er jo mange Spørgsmaal, der rejse sig ved denne Værdistigningsskat, og jeg har allerede angivet de flestes Natur, men et af dem, som mest vil beskæftige dette høje Ting, og som for Resten ogsaa har beskæftiget det andet Ting, er Spørgsmaalet om, hvorledes denne Værdistigningsafgift skal udredes. Her har jeg nævnt, hvad der i denne Henseende er foreslaaet, men jeg er af den Mening, at den overvejende Del af dette Tings Medlemmer vil have den Mening, at man ikke godt kan forlange Udredelse af en Værdistigning, forinden Værdistigningen virkelig er bleven konstateret, og denne Konstatering vil ikke kunne siges at have fundet Sted, forinden det har vist sig i Tilfælde af Salg eller i Tilfælde af Udleje eller paa en eller anden nærmere angiven haandgribelig Maade, at denne Værdistigning virkelig er sket og har kunnet give sig Udslag i en reel Formueforøgelse for den paagældende Ejer. Jeg kender forud den højtærede Ministers Argumenter for det af ham hævdede; jeg kender dem allesammen, og jeg undervurderer dem aldeles ikke, men jeg har alligevel den Mening, at den jævne umiddelbare Betragtning vil faa Overhaand i denne Sag, nem-

lig at man ikke kan komme til at skyldes til Statskassen et Beløb for en Værdistigning, som man ikke har og muligvis aldrig faar. Det kan ogsaa udtrykkes saaledes, at det, der er foreslaaet her, er, at man beskatter den Chance, som en Grundejer faar ved en Jernbane, paa den Maade, at Statskassen faar et bestemt Beløb, en bestemt Skat ind, og saa beholder vedkommende sin Chance. Dette forekommer mig ikke at være Logik; skal man dele noget, skal man dele det, der er, og her er en Chance, og saa kan Statskassen dele denne Chance med Grundejeren; kommer der et Beløb ind, saa kunne de dele Beløbet. Men det forekommer mig ikke, at man kan dele en Udsigt til en Gevinst paa den Maade, at den ene beholder Udsigten, den anden faar Pengene. — Jeg tror altsaa, at denne Bestemmelse vil vække endnu større Modstand i dette Ting, end den har gjort i det andet. Her er nemlig endnu flere Jurister og Forretningsmænd i dette høje Ting end i det andet høje Ting, og jeg tror, at Videnskabens og den praktiske Forretningsmands Opfattelse af dette Forhold i nærværende Tilfælde vil falde sammen og faa et fælles Udtryk i dette: at det gaar neppe an, at man vil finde det stødende og ubilligt at tage Penge, som slet ikke ere komne til Stede. Jeg er uvilkaarlig kommen til at tænke paa en Skikkelse hos Digteren Heiberg, Trop, som siger: Det er jo ikke saa let her ude i Dyrehaven at leve af i Rigsdaler om Ugen, især naar man ikke faar den. Saa siger Pryssing — det er jo Trops Minister for hans offentlige Arbejder — til ham, at han synes, det var en rigtig god Betaling. Den Maade, den højtærede Minister foreslaar denne Værdistigningsafgift ordnet paa, kan medføre, at det bliver meget daarlige Vilkaar, som Ejeren kommer til at leve under. Det bliver jo anset som Appelsiner i en Ejers Turban, naar han faar en Jernbane eller et andet offentligt Anlæg til at støde op til sin Ejendom, og det er det vel ogsaa i de fleste Tilfælde. Men paa den Maade, Værdistigningen foreslaas beskattet her, vil det kunne blive et meget surt Æble at bide i for den paagældende, naar han efter 20 Aars Forløb sælger sin Ejendom og saa i Stedet for at realisere en Gevinst skal betale maaske 30—40—50,000 Kr. Hvis den Værdistigning, som kommer i Betragtning, andrager 30 à 40,000 Kr., vil han kunne komme op til saadanne Beløb efter 20 Aars Forløb, naar han skal forrente Beløbet med $4\frac{1}{2}$ pCt. og tillige betale det. — Jeg